

ENTER

แบ็กบัคส์

กับเทพแห่งออลการ์ด

ไฮลีส

เรือบรณะ
The Ship of the Dead

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

RICK RIORDAN

พลอย ใจนัส แปล

แม็กนัส ไซส์

กับเทพแห่งออสการ์

เรือมรณะ
The Ship of the Dead

แม็กนัส เชส กับเรือมรณะ

Rick Riordan เขียน พลอย ฝนส์ แปล

Magnus Chase : The Ship of the Dead, by Rick Riordan

Thai edition published in 2019 by Jamsai Publishing Co.,Ltd.

Copyright © 2017 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2495-9

ภาพประกอบ © John Rocco

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

พิวพูน

กระดาษปกนิ่มสายตา

ห้องโถงสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

นานแค่ไหนกว่าวันสิ้นโลกจะมาถึง...สำหรับเอ็นเธอร์ปู้คส์นับแล้ว ก็เป็นเวลาราวๆ ปีกว่า นับจากตอนที่เรารู้จักวันสิ้นโลกหรือ 'เร็กนาร็อก' จากภาค 'ดาบแห่งฤดูร้อน' เมื่อเดือนตุลาคมปีก่อน แต่กับแม็กนัส เซส ดูเหมือนวันสิ้นโลกจะพิชิตข้อมาเต็มๆ ใช้เวลาไม่กี่เดือนเท่านั้นก็แทบจะมาถึงแล้ว และยิ่งในภาค 'เรื่อมรณะ' นี้คล้ายๆ ว่าจะเหลือเวลาแค่...สัปดาห์หนึ่ง

แต่เอาเถิด จะช้าเร็วอย่างไรก็ต้องมาถึง...แต่ยังไม่มาน่าจะดีกว่า เพราะงั้นนี่จึงเป็นการหยุดยั้งวันสิ้นโลกอีกครั้งของแม็กนัส เซสและพรรคพวกทั้งหลายที่ไม่อาจผิดพลาด เพราะถ้าพลาดคราวนี้ก็ไม่ีครั้งหน้าแล้ว ดังนั้นมาเอาใจช่วยพวกเขาให้ได้ไปหยุดยั้งวันสิ้นโลกอีกหลายๆ ครั้งกันเถอะ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

ริก ไรออร์แดน (Rick Riordan)

นักเล่าเรื่องเทพตำนานและปกรณัมโบราณ เกิดเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 1964 ที่ซานอันโตนิโอ รัฐเทกซัส ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บอสตันกับภรรยาและลูกชายอีกสองคน

ก่อนที่จะมาเป็นนักเขียน เขาเป็นครูสอนหนังสือในระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นทั้งที่โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลนับเนื่องเป็นเวลาถึงสิบห้าปีด้วยกัน

ในสายงานนักเขียน ริก ไรออร์แดนได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย ผลงานซึ่งจัดเป็นวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของเขาคือ Percy Jackson and the Olympians ตามมาด้วยภาคต่อในชื่อว่า The Heroes of Olympus นอกจากนี้ยังมี The Kane Chronicles ที่ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับเทพอียิปต์ด้วย

จากใจนักแปล

เรื่องราวของเทพนอร์สหนีไม่พ้นต้องพัวพันกับเร็กนาร์็อกหรือวันสิ้นโลก อยู่เรื่อย หลายคนหวาดหวั่น ในขณะที่หลายคนก็เฝ้ารออย่างคาดหวัง เมื่อฝ่ายหนึ่งพยายามหาทางยืดเวลาการเกิดเร็กนาร์็อกออกไป อีกฝ่ายก็อยากเร่งให้เกิดเร็วขึ้น การปะทะกันก็เลยตามมา จนกลายเป็นความสนุกตื่นเต้นของการผจญภัยในเล่มนี้

แม้ก้นสกับผองเพื่อนเดินทางมาถึงการผจญภัยบนเรือมรณะของโลก เพื่อชี้ชะตาของทั้งเก้าโลกว่าจะคงอยู่ต่อไปหรือต้องมอดไหม้ในกองเพลิง แห่งวันสิ้นโลก ผู้แปลคงไม่ต้องบอกว่าเรื่องราวเข้มข้นตึงเครียดขนาดไหน หลายคำถามที่ผู้อ่านข้องใจหรือลุ้นระทึกก็อยู่ก็จะได้คำตอบในเล่มนี้ รวมถึงจะได้รู้ชะตากรรมของเหล่าตัวละครทั้งหลายที่เราเอาใจช่วยมาตลอดตั้งแต่เล่มหนึ่งด้วย

ไม่กล้าเขียนอะไรมากเพราะกลัวจะเผลอหลุดเรื่องตื่นเต้นออกไป เอาเป็นว่าไปอ่านกันเลยดีกว่าคะ ถ้าแม็กนัสช่วยโลกได้สำเร็จ เราคงได้พบกันใหม่ ในโอกาสหน้านะคะ

ขอบคุณทุกคนมากมาย

พลอย ใจนส์

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

1

เพอร์ซีย์ แจ็กสันพยายามฆ่าผมอย่างเต็มที่

"ลองอีกครั้งสิ" เพอร์ซีย์บอกผม "คราวนี้อายุตายเร็วขึ้นนะ"

ผมยืนอยู่บนใบขวางของเรือยูเอสเอสคอนสติติวชัน กำลังมองลงไปยังท่าเรือบอสตันที่อยู่ต่ำลงไปสองร้อยฟุต ใจนี้ก็อยากมีกลไกป้องกันตัวแบบแรงไกองว จะได้อาเจียนพุ่งใส่เพอร์ซีย์ แจ็กสันเพื่อไล่เขาไปให้พ้น

ครั้งสุดท้ายที่เขาให้ผมลองกระโดดแบบนี้คือเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ตอนนั้นกระดูกของผมหักหมด อเล็กซ์ เพียร์โรเพื่อนยากต้องรีบพาผมกลับโรงแรมวัลฮัลลา ทันเวลาให้ผมได้ตายบนเตียงของตัวเองพอดี

โซคร้ายที่ผมดันเป็นอินแฮร์รี่ หนึ่งในนักรบอมตะของโอดิน จึงตายแบบถาวรไม่ได้หากสิ้นลมในอาณาเขตของวัลฮัลลา เลยฟื้นคืนชีพด้วยร่างกายสมบูรณ์เหมือนใหม่ในสามสิบนาทีต่อมา ตอนนั้นเลยต้องกลับมาขึ้นที่เดิมอีกครั้งพร้อมรับความเจ็บปวดอีกหน ไซโย!

"มันจำเป็นจริงๆ หรือ" ผมถาม

เพอร์ซีย์ยื่นฟิงส่ายระโยง ลมพัดผมสีดำของเขาปลิวเหมือน

ระลอกคลื่นเล็กๆ

เขาดูเหมือนคนปกติธรรมดา สวมเสื้อยืดสีส้ม กางเกงยีน และ รองเท้าผ้าใบหนังสีขาวเก่าโทรม ถ้าคุณเห็นเขาเดินไปตามถนนก็คง ไม่คิดว่า *เฮ้ ดูนั่นสิ ลูกครึ่งเทพไฟไซดอน! ขอชาวโอลิมเปียจงเจริญ!* เขาไม่มีเหงื่อปลา นีวก็ไม่ได้ติดกันเป็นแผง แม้จะมีตาสีเขียวน่าทะเล ก็เถอะ...จะว่าไปก็คงเป็นเฉดเดียวกับสีหน้าของผมในตอนนั้นมั้ง สิ่งเดียว ที่ดูผิดปกติบนตัวแจ็กสันคือรอยสักด้านในแขน มันเป็นรูปสามง่ามสีเข้ม เหมือนไม้ไหม้ ด้านล่างมีเส้นหนึ่งเส้นกับตัวอักษร SPQR

เขาบอกผมว่าตัวอักษรนี้ย่อมาจาก *ไซโน พาซซี เคลลี โรมานิ* ที่แปลว่า *คนโรมันเป็นพวกบ้า* ผมไม่แน่ใจว่าเขาพูดเล่นหรือพูดจริง

"ฟังนะแม็กนัส" เขาบอกผม "นายจะต้องแล่นเรือไปในภูมิประเทศ ที่โหดร้าย มีสัตว์ประหลาด เทพทะเล และอะไรอีกก็ไม่รู้ที่พยายาม จะฆ่านาย ถูกไหม"

"ใช่ คงประมาณนั้น"

ใจจริงผมอยากบอกว่า *อย่าตอกย้ำได้ไหม เลิกยุ่งกับฉันเสียที*

"อาจมีบางครั้ง" เพอร์ซียกว่า "ที่นายโดนเล่นงานจนตกเรือ บางที่ อาจตกจากที่สูงขนาดนี้แหละ นายจะต้องเรียนรู้วิธีเอาตัวรอดจาก แรงปะทะ จะได้ไม่จมน้ำตาย และกลับขึ้นมาบนผิวน้ำได้ในสภาพพร้อมรบ มันยากมากนะโดยเฉพาะในน้ำเย็น"

ผมรู้ว่าเขาพูดถูก แอนนาเบ็ธผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของผม เคยบอกไว้ว่าเพอร์ซีผ่านการผจญภัยที่อันตรายมามากกว่าผมเสียอีก (ทั้งที่ผมอยู่ในวัลธัลลาและต้องตายอย่างน้อยวันละครั้ง) ถึงผมจะ ซาบซึ้งใจมากที่เขายอมลงทุนเดินทางจากนิวยอร์กมาที่นี่เพื่อสอนผม เรื่องการเอาตัวรอดในน้ำเย็นวิรูบุซ แต่ตอนนั้นผมก็เริ่มเหนื่อยกับ

ความล้มเหลวของตัวเองแล้ว

เมื่อวานผมโดนฉลามขาวตัวใหญ่ขย้ำ โดนปลาหมึกยักษ์รัดคอ และถูกแมงกะพรุนพระจันทร์ที่หูดหินด้นพันตัวรุมต่อย กลืนน้ำทะเลไปหลายแกลลอนขณะพยายามกลืนหายใจ และได้เรียนรู้ว่าความสามารถในการต่อสู้แบบตัวต่อตัวได้น้ำลึกสามสิบฟุตของผมไม่ได้ดีไปกว่าการต่อสู้บนบกเลย

เช้านี้เพอร์ซีพาผมเดินชมรอบเรือที่ได้ฉายาว่าโอลด์ไอรอนไซด์ส เขาพยายามสอนผมเรื่องพื้นฐานการแล่นเรือและท้องทะเล แต่ผมก็ยังแยกแยะเสากระโดงท้ายเรือจากเก๋งท้ายเรือไม่ได้อยู่ดี

แถมตอนนี้ผมยังกระโดดพุ่งหลาวจากเสากระโดงได้ห่วยแตกอีกต่างหาก

ผมมองลงไปตรงที่แอนนาเบ็ธกับอเล็กซ์ เพียร์โรยีนมองเราอยู่บนดาดฟ้าเรือ

"นายทำได้ แม็กนัส!" แอนนาเบ็ธให้กำลังใจ

อเล็กซ์ เพียร์โรยีนวูบไปงงหูให้ผมทั้งสองข้าง อย่างน้อยผมก็คิดว่าใช่ จากความสูงขนาดนี้ก็เลยมองยากอยู่สักหน่อย

เพอร์ซีสุดหัวใจลี้ก เเท่าที่ผ่านมาเขาอดทนกับผมมาก แต่ผมดูออกว่าความเครียดในช่วงสุดสัปดาห์นั้นเริ่มส่งผลกระทบต่อเขาแล้ว ตาซ้ายของเขากระตุกทุกครั้งที่ผมมอง

"ไม่อยากหกรอกเพื่อน" เขาปลอบ "ฉันจะสาธิตให้ดูอีกครั้ง โอเคไหม เริ่มต้นในท่าเหมือนพุ่งหลาว กางแขนออกเพื่อชะลอความเร็ว จากนั้นก่อนจะถึงน้ำก็ยืดตัวตรงเหมือนลูกศร เงยหน้าขึ้น กดสั้นต่ำลง ยืดหลังเกร็งกัน ส่วนสุดท้ายนี้สำคัญมาก"

"พุ่งหลาว" ผมว่า "กางแขน ลูกศร กัน"

"ใช่" เพอร์ซีรี่พูด "คุณให้สินะ"

เขากระโดดจากใบขวาง หล่นลงไปสู่ท่าเรือในท่าทางแขนทั้งตัว
อย่างสมบูรณ์แบบ ในช่วงสุดท้ายก่อนถึงน้ำก็ยืดตัวตรง กดสั้นต่ำลง
และปะทะผิวน้ำก่อนหายไปในขณะที่น้ำแทบจะไม่กระเพื่อมเลย คู่ต่อมา
ก็โผล่ขึ้นบนผิวน้ำ ยกฝ่ามือขึ้นเหมือนจะบอกว่า เห็นไหม ไม่ยากเลย!

แอนนาเบ็ธกับอเล็กซ์ปรบมือ

"โอเค แม็กนัส!" อเล็กซ์ตะโกนบอกผม "ถึงตานายแล้ว! ทำตัวให้
สมชายหน่อยนะ!"

ผมคิดว่าอเล็กซ์คงตั้งใจพูดให้ช้า ส่วนใหญ่่อเล็กซ์เป็นหญิง แต่
วันนี้เขาเป็นชายแน่ๆ บางครั้งผมก็เผลอหลุดปากใช้สรรพนามเรียกเธอ
หรือเขาผิด ทำให้อเล็กซ์ชอบเอาคืนผมด้วยการจิกกัดอย่างไร้ความปราณี
โดยใช้มิตรภาพเป็นข้ออ้าง

แอนนาเบ็ธตะโกน "นายทำได้แน่ น้องชาย!"

ผิวน้ำสีเข้มด้านล่างเปล่งประกายเหมือนแผ่นเหล็กอบวาฟเฟิล
ที่เพิ่งขัดมาใหม่ๆ พร้อมจะอัดผมให้บี้แบน

ก็ได้ ผมพัมพ์พากับตัวเอง

ผมกระโดด

รู้สึกค่อนข้างมั่นใจอยู่ครั้งวินาทีได้ ลมพัดหวีดหวิวผ่านหู
ผมกางแขนและกลั้นใจไม่ร้องเสียงหลงสำเร็จ

โอเค ผมคิด ฉันทำได้

นั่นคือตอนที่ดาบแจ็กบินมาจากไหนก็รู้แล้วเริ่มบทสนทนา

"เฮ้ ซินญอร์!" อักขระบนตัวดาบสองคมสว่างเรือง "ทำอะไรอยู่รี"

ผมพยายามจัดสภาพร่างกายให้อยู่ในแนวตั้งก่อนปะทะน้ำ
"แจ็ก อย่าเพิ่งมายุ่ง!"

"อ้อ เข้ารู้แล้ว! เจ้ากำลังตก! รู้ไหมว่ามีครั้งหนึ่งที่ข้ากับเฟรย์ กำลังตก..."

ก่อนเขาจะได้เล่าเรื่องอันน่าทึ่งนั้นต่อ ผมก็ปะทะผิวน้ำเสียก่อน เหมือนที่เพอร์ซิีย้เตือนไว้เลย ความเย็นทำให้ระบบในร่างกายหยุดทำงานชั่วคราว ผมจมน้ำ ร่างกายเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ อากาศพรูจากปอด ช้อเท้าปวดตบๆ เหมือนตกลงมาปะทะแถมโป๊สนที่ท่าจากก้อนอิฐ แต่อย่างน้อยผมก็ยังไม่ตาย

ผมมองหาบาดแผลใหญ่ๆ ถ้าคุณเป็นอินแฮร์รี่ก็จะรับรู้ความเจ็บปวดของตัวเองได้ไ้ คุณอาจเดินโซเซไปทั่วสนามรบในวัลฮัลลา พร้อมอาการบาดเจ็บสาหัส กำลังสูญหายใจเฮือกท้ายๆ และครุ่นคิดอย่างใจเย็นว่า *อ้อ ซีโครงหักเป็นอย่างนี้เอง น่าสนใจ!*

ครั้งนี้ผมแน่ใจว่าช้อเท้าซ้ายหัก ช้อเท้าขวาแค่แผลง
รักษาไม่ยาก ผมเรียกพลิงเฟรย์

ความอบอุ่นเหมือนแสงอาทิตย์ฤดูร้อนแผ่จากหน้าอกไปตามแขนขา ความเจ็บปวดบรรเทาเบาบางลง ผมเยียวยาตัวเองไม่เก่งเท่าเยียวยาคนอื่น แต่ก็รู้สึกช้อเท้าเริ่มสมานตัว รวากับมีดต่อที่เป็นมิตรคู่หนึ่งกำลังไต่ย้วยเย้อยู่ได้ผิวนั่ง ช่วยเชื่อมรอยแตกและถักทอเส้นเอ็นใหม่ให้ผม

แฮ็ ดิชั่นน้อย ผมคิดขณะจมอยู่กลางความดำมืดหนาวเย็น *แต่ยังมีอย่างอื่นที่ควรทำ...อ้อ ไซ้ ฉันต้องหายใจ*

ด้ามของแจ็กสะกิดมือผมเหมือนสุนัขเรียกร้องความสนใจ ผมจับด้ามหนึ่งของมันไว้ แล้วมันก็ยกตัวผมขึ้น พาลอยขึ้นจากน้ำเหมือนเทพธิดาแห่งทะเลสาบเวอร์ซันติดเทอร์โบ ผมลงมายูบบนหาดฟ้าเรือโอลด์ไอรอนไซด์สข้างเพื่อนๆ ในสภาพหอบหายใจและ

ตัวสั้นเทา

"เฮ้" เพอร์ซียถอยหลัง "แปลกใหม่ดีจัง นายไม่เป็นไรใช่ไหม แม็กนัส"

"สบายดี" ผมไอ เสียงเหมือนเปิดที่เป็นหวัดลงคอ

เพอร์ซียมองอักขระที่สว่างเรืองอยู่บนอาวุธของผม "ดาบนี้มาจากไหน"

"สวัสดี ข้าชื่อแจ็ก!" แจ็กบอก

แอนนาเบธกลั่นเสียงอุทานไว้ "สิ่งนี้พูดได้เหรอ"

"สิ่งนี้" แจ็กไม่พอใจ "เฮ้ คุณผู้หญิง ช่วยให้เกิดรักกันหน่อยสิ ข้าคือซูมาร์แบรนเดอร์! ดาบแห่งฤดูร้อน! อาวุธของเฟรย์! ข้าอยู่มาหลายพันปีแล้ว! อีกอย่างคือข้าเป็นดาบหนุ่มนะ!"

แอนนาเบธขมวดคิ้ว "แม็กนัส ตอนที่นายเล่าเรื่องดาบวิเศษให้ฟัง บางทีนายอาจลืมบอกฉันซะใหม่ว่าสิ่งนี้...ดาบเล่มนี้พูดได้"

"งั้นหรือ" ผมจำไม่ได้จริงๆ

ช่วงสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา แจ็กหายหน้าไปตามลำพัง เพื่อทำสิ่งที่ดาบวิเศษมีชีวิตชอบทำกันยามว่าง ผมกับเพอร์ซียใช้ดาบฝึกหัดมาตรฐานของวัลฮัลลาในการฝึกซ้อม ผมไม่เคยนึกเลยว่าอยู่ๆ แจ็กจะบินมาแนะนำตัวแบบนี้ อีกอย่างคือการที่แจ็กพูดได้ถือว่าประหลาดน้อยที่สุดแล้ว เรื่องที่น่าตกใจมากกว่านั้นคือ...มันร้องเพลง ประกอบภาพยนตร์เรื่อง*เจอร์ซีบอยส์*ได้หมดทุกเพลงโดยไม่ต้องดูเนื้อเลยด้วยซ้ำ

อเล็กซ์ เพียร์โรทำท่าเหมือนพยายามกลั้นหัวเราะ วันนี้เขาสวมเสื้อผ้าสีชมพูเขียวเช่นเคย แต่ผมไม่เคยเห็นชุดนี้ รองเท้าบูตหนังผูกเชือก กางเกงยีนขาเดฟสีกุหลาบ เสื้อเชิ้ตสีเขียวมะนาวที่ปล่อยชายเสื้อ

ออกนอกทางเก่ง และเนกไทเส้นบางลายตารางที่ผูกไว้หลวมจนเหมือนสร้อยคอ เมื่อรวมกับแว่นตาเรย์แบนสีดำหน้ากับผมสีเขียวที่ตัดแบบไม่เท่ากันก็ทำให้เขาเหมือนหลุดมาจากปกอัลบั้มเพลงแนวนิวเวฟ ช่วงปีหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบเก้า

"มีมารยาทหน่อยสิแม็กนัส" เขาว่า "แนะนำเพื่อนของเราให้รู้จักกับดาบของนายสิ"

"อ้อ ได้" ผมว่า "แจ็ก นี่คือเพอร์ซีย์และแอนนาเบ็ธ พวกเขาเป็นลูกครึ่งเทพ...กรีก"

"อืมมม" แจ็กส่งเสียงอย่างไม่ประทับใจนัก "ข้าเคยเจอเฮอร์คิวลีสครั้งหนึ่ง"

"ใครบ้างไม่เคย" แอนนาเบ็ธพิมพ์

"ก็จริง" แจ็กว่า "แต่ถ้าพวกเจ้าเป็นเพื่อนของแม็กนัส..." มันนิ่งสนิท แสงที่อักษระจางลง จากนั้นก็กระโดดออกจากมือผม แล้วบินไปหาแอนนาเบ็ธ คมดาบหมุนไปมาราวกับกำลังสูดอากาศ "นางอยู่ไหน เจ้าซ่อนแม่สาวนั้นไว้ที่ไหน"

แอนนาเบ็ธถอยไปทางขวากัน "โอ๊ะ เดียวก่อนเจ้าดาบ อย่ารูล้ำพื้นที่ส่วนตัวนะ!"

"แจ็ก ทำตัวดีๆ หน่อย" อเล็กซ์ว่า "จะทำอะไรไม่ทราบ"

"นางอยู่ตรงไหนสักแห่งแถวนี้" แจ็กยืนยัน มันบินไปหาเพอร์ซีย์ "อะฮ่า! อะไรรู้อยู่ในกระเป๋าของเจ้าอี เจ้าหนุ่มทะเล"

"อะไรเหรือ" เพอร์ซีย์ดูกังวลอยู่บ้างเมื่อมีดาบวิเศษมาลอยอยู่ใกล้เอาจ

อเล็กซ์มองลอดแว่นเรย์แบน "โอเค ตอนนี้ฉันสงสัยขึ้นมาแล้ว นายใส่อะไรไว้ในกระเป๋านะเพอร์ซีย์ ดาบผู้ไม่รู้ต้องการคำตอบนะ"

เพอร์ซีขี้งัดปากกาถูกลิ้นหน้าตาธรรมชาติออกจากกางเกงยีน
"หมายถึงสิ่งนี้หรือ"

"ว้าว!" แจ็กร้อง "คนงามผู้นี้เป็นใครกัน"

"แจ็ก" ผมว่า "มันคือปากกานะ"

"ไม่ ไม่ใช่! ให้ข้าดูสิ! ให้ข้าดู!"

"เอ่อ...ก็ได้" เพอร์ซีขี้ออดปลดปากกา

ปากกากลายเป็นดาบยาวสามฟุตทันที ตัวดาบรูปทรงเหมือนใบไม้
ทำจากสัมฤทธิ์สว่างเรือง เมื่อเทียบกับแจ็กแล้วก็ดูเหมือนอาวุธนี้
บอบบางและเกือบเล็กไปเลย แต่ท่าทางตอนเพอร์ซีขี้อัดมันออกมา
ทำให้ผมมั่นใจว่าเขาจะใช้มันต่อสู้ป้องกันตัวในสนามรบของวัลธัลลา
ได้

แจ็กหันปลายแหลมมาทางผม อักขระกะพริบเป็นสีม่วงแดง
"เห็นไหมเล่าแม็กนัส ข้าบอกเจ้าแล้วว่าการพกดาบที่แปลงเป็นปากกา
ไม่ใช่เรื่องโง่สักนิด!"

"แจ็ก ฉันไม่เคยบอกว่ามันโง่นะ!" ผมท้วง "นายต่างหากที่บอก"

เพอร์ซีขี้อีกคือ "พวกนายสองคนพูดเรื่องอะไรกัน"

"ไม่มีอะไร" ผมรีบบอก "ฉันเดาว่านี่คือริฟไทด์ที่โด่งดังใช่ไหม
แอนนาเบ็ธเคยเล่าเรื่องของมันให้ฉันฟังแล้ว"

"นางต่างหาก" แจ็กแย้ง

แอนนาเบ็ธขมวดคิ้ว "ดาบของเพอร์ซีขี้นั้นหญิงหรือ"

แจ็กหัวเราะ "ก็ไช้ล่ะสิ แต่นักไม่รู้"

เพอร์ซีขี้อพิจารณาริฟไทด์ แต่ผมบอกเขาได้จากประสบการณ์ว่า
เกือบเป็นไปไม่ได้ที่จะระบุเพศของดาบจากการมองอย่างเดียว

"ไม่รู้สิ" เขาว่า "แน่ใจนะ..."

"เพอร์ซี" อเล็กซ์ว่า "ให้เกียรติเพศของดาบด้วย"

"โอเค ก็ได้" เขาว่า "ก็แค่แปลกใจที่ฉันไม่เคยรู้"

"จะว่าไป" แอนนาเบ็ธบอก "นายก็เพิ่งรู้ว่าปากกาตำนี้เขียนได้เมื่อปีก่อนนี่เอง"

"เล่นกันแบบนี้เลยหรอ ยัยคนฉลาด"

"ช่างเถอะน่า!" แจ็กขัดจังหวะ "สิ่งสำคัญคือริฟไฟต์อยู่ที่นี่แล้ว นางงดงามและนางก็ได้เจอข้าแล้ว! บางทีพวกเราน่าจะ...ไม่รู้สินะ... ได้มีเวลาส่วนตัวเพื่อสนทนากันเกี่ยวกับ เอ่อ เรื่องของดาบนะ"

อเล็กซ์ยิ้มเยาะ "ฟังดูเป็นความคิดที่ดีเยี่ยมเลย เราปล่อยให้ดาบทำความรู้จักกันไปก่อนดีไหม ระหว่างนั้นพวกเราที่เหลือก็ไปกินอาหารเที่ยงกันเถอะ แม็กนัส นายพอจะกินฟาลาเฟลโดยไม่ติดคอได้ไหม"

2

แซนด์วิชฟาลาเฟลกลับเร็กนาร็อก

เรากินอาหารกันบนดาดฟ้าชั้นลอยท้ายเรือ (ดูสิ ผมก็รู้จักใช้ศัพท์เรือกับเขาเหมือนกันนะ)

หลังจากเหนื่อยยากกับความลึ้มเหลวมาตลอดช่วงเช้า ผมก็รู้สึกว่าการให้รางวัลตัวเองเป็นแป้งชิกพีทอดกรอบกับขนมปังพิตา โยเกิร์ตกับแตงกวาหั่นสไลซ์แช่เย็น เคียงด้วยเคบับแกะรสเผ็ดจัด แอนนาเบธเป็นคนจัดหาอาหารปิกนิกมื้อเที่ยงนี้ เธอรู้จักผมดีเกินไปแล้ว

เสื้อผ้าของผมแห้งอย่างรวดเร็วท่ามกลางแสงแดด ลมอ่อนอบอุ่นให้ความรู้สึกดีเมื่อปะทะใบหน้า เรือใบแล่นตัดท่าเรือในขณะที่เครื่องบินไอพ่นบินผ่านไปบนท้องฟ้าสีฟ้า มุ่งหน้าออกจากสนามบินโลแกนไปยังนิวยอร์กหรือแคลิฟอร์เนียหรือยุโรป เมืองบอสตันทั้งเมืองดูเหมือนอบอวลด้วยพลังงานแบบห้องเรียนเวลา 14.59 น. ที่นักเรียนกำลังรอสัญญาณเลิกเรียน ตอนนี้ทุกคนพร้อมจะออกนอกเมืองในช่วงฤดูร้อนเพื่อเพลิดเพลินกับอากาศดีๆ แล้ว

ส่วนตัวผมเองแค่อยากอยู่เฉยๆ

ริฟไทด์กับแจ็กอยู่ในซดเชือกไม้ไกล ด้ามของพวกมันเอนพิงกราบเรือ ริฟไทด์ทำตัวเหมือนวัตถุไร้ชีวิตทั่วไป แต่แจ็กยังคงเชียบเข้าใกล้และพยายามพูดคุยด้วย ตัวดาบสว่างเรืองเป็นสีส้มฤทธิ์เข้มแบบเดียวกับของริฟไทด์ โชคดีที่แจ็กคุ้นเคยกับการสนทนาข้างเดียวอยู่แล้ว มันเล่าเรื่องตลก เยินยอ และอ้างชื่อคนดังไม่หยุดหย่อน "รู้อะไรไหมธอร์ โอดิน และข้าเคยไปที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่ง..."

หากริฟไทด์ประทับใจ มันก็ไม่ได้แสดงออกแต่อย่างใด

เพอร์ซีย์ขยี้กระดูกห่อฟาลาเฟล นอกจากจะหายใจได้น้ำได้เก่งแล้ว หมอนี้ยังเขมือบอาหารได้เร็วอีกด้วย

"ว่าแต่" เขาพูด "พวกนายจะออกเรือเมื่อไร"

อเล็กซ์เลิกคิ้วข้างหนึ่งให้ผมเหมือนจะบอกว่า *ใช่แล้ว แม็กนัส เราจะออกเรือเมื่อไร*

ผมพยายามเลี่ยงไม่พูดเรื่องนี้กับเพียร์โรตตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมา แต่ก็ไม่มีโชคนัก

"อีกไม่นาน" ผมว่า "เราไม่รู้แน่ชัดว่าจุดหมายปลายทางอยู่ที่ไหน หรือต้องใช้เวลานานเท่าไร..."

"นั่นมันชีวิตฉันเลยเนี่ย" เพอร์ซีย์ว่า

"...แต่เราต้องหาเรือลำใหญ่ร้ายกาจของโลกให้เจอก่อนมันออกเดินทางในวันกลางฤดูร้อน มันจอดอยู่ตรงไหนสักแห่งแถวพรมแดนระหว่างนิฟล์เฮมกับโจตันเฮม เราประเมินว่าจะใช้เวลาเดินทางไปที่นั่นสักสองสัปดาห์"

"ซึ่งก็หมายความว่า" อเล็กซ์บอก "เราควรออกเดินทางได้แล้ว ยังไงก็ต้องออกเรือภายในสัปดาห์นี้ ไม่ว่าจะพร้อมหรือไม่ก็ตาม"

ผมเห็นเงาสะทอนใบหน้ากังวลของตัวเองบนเลนส์สีเข้มของอเล็กซ์

เราทั้งคู่ต่างรู้ดีว่ายังห่างไกลคำว่าพร้อมมากพอๆ กับระยะทางจากที่นี่ถึงนิวยอร์ก

แอนนาเบ็ธนั่งทับเท้า ผมยวสีทองมัดรวบไว้ด้านหลัง เสื้อยืดสีน้ำเงินเข้มพิมพ์ตัวอักษรสีเหลืองเป็นข้อความว่าวิทยาลัยการออกแบบสิ่งแวดล้อม ยูซี เบิร์กลีย์

"วีรบุรุษไม่เคยพร้อมใช่ไหมแล้ว" เธอว่า "เราแค่ทำดีที่สุดเท่าที่จะทำได้"

เพอร์ซีพยักหน้า "ใช่ แล้วมันจะได้ผลด้วยนะ เรายังไม่ตายนี่นา"

"แม่นายพยายามอยู่เรื่อยก็เถอะ" แอนนาเบ็ธใช้ศอกกระทุ้งเขา เพอร์ซีโอบเธอ แอนนาเบ็ธซุกตัวอยู่ข้างกายเขาอย่างผ่องคลาย เขาจูบปอยผมสีทองบนศีรษะของเธอ

การแสดงออกถึงความรักเช่นนี้ทำให้หัวใจของผมบิดบิดๆ อย่างเจ็บปวด

ผมดีใจที่เห็นลูกพี่ลูกน้องมีความสุข แต่มันก็เตือนใจผมว่าเดิมพันครั้งนี้สูงแค่ไหนหากผมหยุดโลกไม่ได้

ผมกับบอเล็กซ์ตายแล้ว เราไม่มีวันแก่ เราจะอยู่ในวัลฮัลลาจนวันสิ้นโลกมาเยือน (ยกเว้นโดนฆ่าตายนอกโรงแรมเสียก่อน) อนาคตที่ดีที่สุดที่เราหวังได้คือฝึกซ้อมรอกแรกนาร็อกไปเรื่อยๆ พยายามเลื่อนสงครามที่ต้องมาถึงในวันหนึ่งออกไปสักหลายร้อยปี แล้วสุดท้ายก็บุกออกจากวัลฮัลลาไปกับกองทัพของโอดินเพื่อตายอย่างยิ่งใหญ่ ในขณะที่เก้าโลกตกอยู่ในเปลวเพลิง คงสนุกเสียไม่มี

แต่แอนนาเบ็ธกับเพอร์ซียังมีโอกาสได้ใช้ชีวิตปกติ พวกเขาผ่านโรงเรียนมัธยมมาได้แล้ว ซึ่งแอนนาเบ็ธเคยบอกผมว่าเป็นช่วงเวลาอันตรายที่สุดสำหรับลูกครึ่งเทพกรีก ในฤดูใบไม้ผลิปีนี้

พวกเขาก็จะได้เข้ามหาวิทยาลัยทางฝั่งเวสต์โคสต์ หากผ่านมันได้อีก ก็คงมีโอกาสสูงที่จะอยู่รอดจนโตเป็นผู้ใหญ่ ได้ใช้ชีวิตในโลกมนุษย์ โดยไม่โดนสัตว์ประหลาดเล่นงานทุกห้านาที

ยกเว้นว่าผมกับเพื่อนหยุดโลกไม่ทัน หากเป็นเช่นนั้นโลก...ทั้งเก้า... ก็จะถูกปลี่ยนลงในอีกไม่กี่สัปดาห์ แต่ก็นะ...ไม่กดดันเลยนะ

ผมวางแผนดิวิซพิตา แม้แต่ฟาลาเฟลยังช่วยให้รู้สึกว่ามีแรงไม่ได้

"แล้วพวกนายล่ะ" ผมถาม "จะกลับนิวยอร์กวันนี้เลยใช่ไหม"

"ใช่" เพอร์ซิียว่า "คืนนี้ฉันต้องทำหน้าที่พี่เลี้ยงเด็ก ตื่นเต้นจะแย่แล้ว"

"จริงสิ" ผมนึกได้ "น้องสาวคนใหม่ของนายสินะ"

อีกหนึ่งชีวิตสำคัญที่กำลังเสี่ยงอันตราย ผมคิด

แต่ก็ฝันได้ "ยินดีด้วยนะเพื่อน เธอชื่ออะไร"

"เอสเทล มาจากชื่อยายของฉันนะ"

"ฉันชอบชื่อนี้" อเล็กซ์ว่า "ฟังดูขลังและหฤดี เอสเทล แจ็กสัน"

"เอ่อ เอสเทล โบลฟิส" เพอร์ซิียแก้ "พ่อเลี้ยงของฉันชื่อพอล โบลฟิส เรื่องนามสกุลนี้ช่วยไม่ได้จริงๆ แต่น้องสาวของฉันยอดเยี่ยมมากนะ มีนิ้วมือข้างละห้านิ้ว นิ้วเท้าข้างละห้านิ้ว ตาสองตา แคมย้งน้ำลายไหลอยู่เรื่อย"

"เหมือนพี่ชายไม่มีผิด" แอนนาเบ็ธบอก

อเล็กซ์หัวเราะ

ผมพอจะนึกภาพเพอร์ซิียอุ้มทารกน้อยเอสเทลชูขึ้นสูงพลางร้องเพลง 'อันเดอร์ เดอะ ซี' จากเรื่อง *เจ็ทน้อย* ได้อย่างไม่ยากเย็น ทำให้รู้สึกหดหู่มากขึ้นไปอีก

ผมต้องหาทางซื้อเวลาให้เอสเทลน้อยอีกสักหลายสิบปีเพื่อให้เธอได้ใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ ต้องหาเรือปีศาจของโลกที่เต็มไปด้วยนักรบผีดิบให้เจอ จากนั้นก็หยุดมันไม่ให้ออกเดินทางสู่สนามรบและจุดชนวน

เร็กนาร์โรค จากนั้นก็จับตัวโลกิกกลับมาพันนาการไว้อีกครั้ง จะได้ไม่ก่อเรื่องให้โลกโดนเผาอีก (หรืออย่างน้อยก็ไม่ก่อเรื่องมากมายนัก)

"เฮ้" อเล็กซ์ปาพิตาใส่ผม "เลิกทำหน้าเศร้าเสียทีเถอะ"

"โทษะที" ผมพยายามทำตัวให้ดูว่าเรงขึ้น มันไม่ง่ายเหมือนใช้พลังเยียวยาข้อเท้าที่หักเลยสักนิด "ฉันอยากเจอเอสเทลในสักวันหนึ่ง เมื่อเรากลับจากภารกิจครั้งนี้แล้ว และฉันก็ขอบคุณพวกนายมาก ที่เดินทางมาถึงบอสตัน จริงๆ นะ"

เพอร์ซีย์เหลือบมองไปทางแจ็กผู้ยังคุ้ยจ้อกับริฟไทด์ "ขอโทษะทีฉันช่วยอะไรมากกว่านี้ไม่ได้ ทะเล..." เขายักไหล่ "...เป็นอะไรที่คาดเดายาก"

อเล็กซ์ยัดขา "อย่างน้อยแม็กนัสก็ตกได้ดีขึ้นมากในครั้งที่สอง หากสถานการณ์เลวร้ายถึงขีดสุด ฉันอาจแปลงร่างเป็นโลมาเพื่อช่วยชีวิตที่नावะนาของเขาได้"

มุมปากของเพอร์ซีย์กระตุก "นายแปลงร่างเป็นโลมาได้หรือ"

"ฉันเป็นลูกโลกินะ อยากเห็นไหมเล่า"

"ไม่ต้องหรอก ฉันเชื่อแล้ว" เพอร์ซีย์เหม่อมองไปไกล "ฉันมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อแฟรงก์ที่เป็นนักแปลงร่าง เขาแปลงเป็นโลมาได้ รวมถึงปลาทองยักษ์ด้วย"

ผมตัวสั่นพลางนึกภาพอเล็กซ์ เพียร์โรเป็นปลาคราฟสีชมพูเขียว "เราไม่เป็นไรหรอก เรามีทีมที่ดี"

"นั่นเป็นสิ่งสำคัญ" เพอร์ซีย์เห็นด้วย "บางทีอาจสำคัญยิ่งกว่าทักษะทางทะเลเสียอีก..." เขายืดหลังแล้วขมวดคิ้ว

แอนนาเบ็ธผละออกจากข้างกายเขา "โอ๊ะโอ ฉันรู้จักสีหน้าแบบนี้ นายเกิดความคิดบางอย่าง"

"บางอย่างที่พ่อเคยบอกฉัน..." เพอร์ซีย์ลุกขึ้น เขาเดินไปหา

ดาบของตัวเอง ชัดแจ้งหว่าเง็กผู้กำลังคุยไม่ถึงตอนที่ปักกระเป๋าโบว์ลิ่งยักษ์ เพอร์ซีย์หยิบบริฟไทด์ขึ้นมาแล้วพิจารณาตัวดาบ

"เฮ้ เพื่อน" แจ็กบ่น "เราเพิ่งเริ่มคุ้นเคยกันนะ"

"โทษที่แจ็ก" เพอร์ซีย์ดึงปลอกปากกาออกมาจากกระเป๋าล้วนแล้วแต่มันที่ปลายดาบ มีเสียงดังซังเบาๆ แล้วบริฟไทด์ก็หดกลับเป็นปากกาถูกลิ้น "ครั้งหนึ่งฉันกับโพไซดอนเคยคุยกันเรื่องอาวุธ เขาบอกฉันว่าเทพทะเลล้วนมีสิ่งหนึ่งเหมือนกันหมด พวกเขานองตัวเองและหวงของวิเศษมาก"

แอนนาเบธกลอกตา "ฟังดูเหมือนเทพทุกองค์ที่ฉันเคยเจอ"

"จริง" เพอร์ซีย์ว่า "แต่เทพทะเลอาจารหนักกว่าเพื่อน ไททันนอนกอดแดรหอยสังข์ กาลาเทียก็ใช้เวลาส่วนใหญ่ขัดอานวิเศษสำหรับม้า น้ำ ส่วนพ่อของฉันก็หวาดระแวงกลัวตรีศูลหายมาก"

ผมนึกถึงประสบการณ์ครั้งเดียวที่เคยเจอเทพีแห่งท้องทะเลนอร์ส มันจบไม่สวยงาม แรนซู่ว่าจะเล่นเกมผมหากกล้าลองเรือในน่านน้ำของเธออีก แต่เธอก็หลงไหลเหวี่ยงของของตัวเองและบรรดาขะที่ลอยวนอยู่ในนั้นมากจริง ๆ ผมใช้จุดอ่อนนี้หลอกเธอจนได้ดาบมาในที่สุด

"นายกำลังสื่อว่าฉันจะต้องใช้ของวิเศษเหล่านั้นมาเล่นเกมเจ้าของไท่ใหม่" ผมเดา

"ใช่" เพอร์ซีย์ยืนยัน "อีกอย่างคือเรื่องที่นายบอกว่ามีทีมที่ดี บางครั้งการเป็นลูกของเทพทะเลก็ยังไม่เพียงพอจะช่วยชีวิตฉัน ต่อให้อยู่ได้น้ำก็เถอะ เมื่ออยู่ครั้งหนึ่งที่ฉันกับเพื่อนชื่อเจสันถูกเทพีแห่งพายุชื่อคิโมโพลีดึงลงไปในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ตอนนั้นฉันทำอะไรไม่ได้เลย เจสันช่วยฉันไว้ด้วยการยื่นข้อเสนอว่าจะทำการดละสมกับหุ่นโมเดลของเทพีขึ้นมา"

อเล็กซ์เกือบสำลักฟาลาเฟล "อะไรนะ"

"ประเด็นอยู่ตรงนี้" เพอร์ซีพูดต่อ "เจสันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับมหาสมุทรเลยแต่ก็ช่วยฉันไว้ได้ เป็นเรื่องที่ออกจะน่าอายอยู่บ้าง"

แอนนาเบ็ธยิ้มเยาะ "ฉันก็ว่าฉัน ฉันยังไม่เคยได้ฟังรายละเอียดของเรื่องนี้เลย"

หูของเพอร์ซีเป็นสีชมพูเหมือนกางเกงยีนของอเล็กซ์ "บางทีเราอาจมองปัญหาผิดไปหมดก็ได้นะ ฉันพยายามสอนทักษะทะเลให้นาย แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือนายต้องรู้จักใช้อะไรก็ตามที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์ไม่ว่าจะเป็นทิม ปฏิภาณไหวพริบ หรือของวิเศษของศัตรู"

"แบบนี้ก็ไม่มีทางวางแผนได้เลย" ผมว่า

"ก็ใช่นะสิ!" เพอร์ซีว่า "งานของฉันที่นี่เสร็จสิ้นแล้ว"

แอนนาเบ็ธขมวดคิ้ว "เพอร์ซี นายบอกว่าแผนที่ที่ดีที่สุดคือไม่มีแผนในฐานะธิดาแห่งอาธีนา ฉันคงเห็นด้วยไม่ได้หรอก"

"นั่นสิ" อเล็กซ์ว่า "และโดยส่วนตัวนะ ฉันยังชอบแผนของตัวเองที่จะแปลงร่างเป็นสัตว์ทะเลจำพวกสัตว์เลื้อยคลานด้วยนมมากกว่า"

เพอร์ซียกมือขึ้น "ฉันแค่จะบอกว่ามนุษย์กิ้ง...หมายถึงลูกครึ่งเทพนะ ที่เก่งที่สุดในรุ่นนี้ได้นั่งอยู่ตรงนี้แล้ว และก็ไม่ใช่ฉันด้วย" เขาพยักหน้าไปทางแอนนาเบ็ธ "ยัยคนฉลาดแปลงร่างหรือหายใจได้น้ำหรือพูดกับเพกาซัสไม่ได้ ทั้งบินไม่ได้และไม่แข็งแรงอะไรมากมาย แต่เธอโคตรฉลาดและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเก่ง นั่นคือสิ่งที่ทำให้เธอเป็นตัวอันตราย ไม่ว่าจะอยู่บนบก ในน้ำ บนฟ้า หรือที่ทารุณทารุส แม็กนัส นายฝึกกับฉันมาตลอดช่วงสุดสัปดาห์ แต่ฉันคิดว่านายน่าจะฝึกกับแอนนาเบ็ธมากกว่า"

ดวงตาสีเทาเหมือนพายุของแอนนาเบ็ธแปรเปลี่ยนเป็นอำพันภายในที่สุดเธอก็พูดว่า "โอเค น่ารักจริง" เธอหอมแก้มเพอร์ซี

อเล็กซ์พยักหน้า "ไม่เลวนี่ นายสมองสาหร่าย"

"อย่ามาเรียกแบบนี้อีกคนนะ" เพอร์ซียืมผ้า

มีเสียงครืนครางท่วมต้ำดังมาจากท่าเทียบเรือ นี่คือเสียงประตูโกดังเลื่อนเปิด ตามด้วยเสียงคนพูดดังก้องสะท้อนจากผนังอาคาร

"นั่นคือสัญญาณว่าเราต้องไปแล้ว" ผมว่า "เรือลำนี้เพิ่งออกจากอู่ พวกเขาจะเปิดให้คนเข้าชมคืนนี้ในพิธีใหญ่"

"ใช่" อเล็กซ์พูด "ภาพมายาคงช่วยอำพรางเราไม่ได้เมื่อลูกเรือขึ้นมา กันหมด"

เพอร์ซีเลิกคิ้ว "ภาพมายาอะไร แบบชุดที่เธอใส่ล่ะหรือ"

อเล็กซ์พ่นลมหายใจเสียงดัง "ไม่ใช่ ภาพมายาคือเวทมนตร์ลวงตามันเป็นพลังงานที่บิดบังเราจากสายตาของมนุษย์ธรรมดา"

"อ้อ" เพอร์ซียั่ว "เราเรียกมันว่ามนตร์บังตา"

แอนนาเบธเคาะศีรษะเพอร์ซี "จะเรียกอะไรก็ช่าง เราควรรีบไปกันได้แล้ว ช่วยฉันเก็บของสิ"

เราลงสะพานเรือตอนที่กะลาสีคนแรกมาถึงพอดี แจ็กลอยนำไปข้างหน้า ตัวดาบสว่างเรืองเป็นสีต่างๆ พลังร้องเพลง "วอลท์ ไกล์ อะ แมน" ด้วยเสียงสูงเสิบนาหูไปด้วย ส่วนอเล็กซ์ก็แปลงร่างจากเสื้อสีดำเป็นหมาป่า แล้วตามด้วยนกฟลามิงโก (เขาดูดีในร่างฟลามิงโก)

กะลาสีมองเราด้วยสายตาว่างเปล่าแล้วเดินต้วมเตี้ยไปไกล แต่ไม่มีใครทักอะไรเลย

เมื่อออกมาพ้นท่าเรือแล้ว แจ็กก็กลับเป็นจิ้งหรีดอึกซึ้ง มันตกลงมาใส่มือผมแล้วผมก็เอามันติดไว้กับสร้อยคอ ข้างไม่สมเป็นแจ็กเลยที่อยู่ๆ ก็เียบไป ผมเดาว่ามันคือสิ่งที่เดดกับริฟไทด์โดนขัดจังหวะ

ขณะที่เราเดินไปตามถนนคอนกรีตตีวงขึ้น เพอร์ซีก็หันมาหาผม

"เมื่อไหร่กัน...ทั้งแปลงร่าง ทั้งดาบร้องเพลงได้ พวกนาย
อยากถูกจับได้หรือไง"

"เปล่า" ผมว่า "แต่ถ้าเราแสดงเวทมนตร์ออกไปก็จะยิ่งทำให้
พวกมนุษย์สับสนมากขึ้น" ผมรู้สึกดีที่ได้สอนเขาบ้าง "เหมือนมันไป
ซื้อตสมองของพวกนั้น ทำให้อยากหลีกเลี่ยงเรา"

"จริงหรือนี่" แอนนาเบียร์ส่ายหน้า "เราต้องหลบๆ ซ่อนๆ ตลอด
หลายปีที่ผ่านมา ทั้งที่แค่เป็นตัวเองก็ได้เนี่ยนะ"

"เธอควรเป็นตัวเองตลอดเวลา" อเล็กซ์เดินมาด้านข้าง เขากลับมา
อยู่ในร่างมนุษย์แล้ว แต่ยังมีขนฟลามิงโกติดผมอีกนิดหน่อย "แล้วเธอ
ก็ควรรอดความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ทั้งหลายด้วยนะเพื่อน"

"ฉันจะขอยกคำพูดของนายไปใช้นะ" เพอร์ซียั่ว

"ได้เลย"

เขาหยุดตรงมุมถนนที่รถโตโยต้าพริอุสของเพอร์ซีจอดอยู่ข้างมิเตอร์
ผมจับมือเขาแล้วแอนนาเบียร์ก็เข้ามากอด

ลูกพี่ลูกน้องจับไหล่ผมแน่น เธอพิจารณาใบหน้าของผม ดวงตา
สีเทาเปี่ยมล้นด้วยความห่วงใย "ดูแลตัวเองให้ดีนะแม็กนัส นายจะต้อง
กลับมาอย่างปลอดภัย นี่เป็นคำสั่ง"

"ได้ขอรับตาม" ผมสัญญา "เราตระกูลเซสไม่ทิ้งกันอยู่แล้ว"

"พูดถึงเรื่องนั้น..." เธอพูดเบาๆ "นายไปที่นั่นมาหรือยัง"

ผมรู้สึกเหมือนตกจากเสากระโดงอีกรอบ พุ่งหลาวลงสู่ความตาย
อันเจ็บปวด

"ยัง" ผมสารภาพ "วันนี้แหละ ฉันสัญญา"

ภาพสุดท้ายที่ผมเห็นเพอร์ซีกับแอนนาเบียร์คือตอนที่รถพริอุส
แล่นเลี้ยวหัวมุมถนนเพิร์สต์อเวนิว เพอร์ซีกำลังร้องเพลงของ

เลด เซฟเฟลินคลอไปกับวิฑู ส่วนแอนนาเบ็ธก็หัวเราะซ้ำเสียงร้อง
ไม่เอาไหนของเขา

อเล็กซ์ทอดอก "ถ้าสองคนนั้นอยู่ด้วยกันแล้วน่ารักไปกว่านี้ ก็คง
ทำให้เกิดระเบิดนิวเคลียร์แห่งความน่ารักจนทำลายยานอัสเทิร์นชิปบอร์ด
ได้แน่ๆ"

"นั่นคือคำชมในแบบของนายหรือไง" ผมถาม

"บางที่อาจใกล้เคียงที่สุดเท่าที่นายจะได้ยินแล้วละ" เขาเหลือบ
มองมา "นายสัญญากับแอนนาเบ็ธว่าจะไปไหน"

ปากของผมมีรสชาติเหมือนเคียวฟอยล์ "บ้านลุงของฉัน มีบางอย่าง
ที่ต้องทำ"

"อ้อออ" อเล็กซ์พยักหน้า "ฉันเกลียดที่นั่น"

ผมพยายามเลี่ยงภารกิจนี้มาหลายสัปดาห์แล้ว เพราะ
ไม่อยากจะทำตามคำพัง แล้วก็ไม่อยากขอให้เพื่อนคนอื่นไปด้วย
ไม่ว่าจะเป็นซามิราห์ ฮาร์ธสโตน บลิตเซน หรือคนอื่นๆ จากชั้นสิบเก้า
ของโรงแรมวัลธัลลา มันให้ความรู้สึกเป็นเรื่องส่วนตัวและเจ็บปวด
มากเกินไป แต่อเล็กซ์เคยไปค้นหาสน้เซสกับผมมาแล้ว ผมไม่รู้สึกละแ
หากเขาจะไปด้วย อันที่จริงผมประหลาดใจด้วยซ้ำเมื่อรู้สึกละอายใจให้เขา
ไปด้วยมากๆ

"เออ..." ผมกระแอมไ่ฟาลาเฟลกับน้ำทะเลที่ค้างอยู่ในคอ
"นายอยากไปเยือนคฤหาสน์น่ากลัวและสำรวจข่าวของคนตายกับฉัน
ไหมละ"

อเล็กซ์ยิ้มแบน "นึกว่าจะไม่ชวนเสียแล้ว"

3

ผมได้มรดกเป็นหมาป่าตายกับกางเกงใน

"แปลกใหม่ดี" อเล็กซ์ว่า

ประตูหน้าของบ้านหินสีน้ำตาลถูกพังเปิด ล็อกนิรภัยโดนกระแทกจนหลุดจากกรอบประตู สิ่งที่อยู่บนพรมโอเรียนทัลในห้องโถงหน้าคือซากหมาป่าตัวหนึ่ง

ผมตัวสั้นสะท้าน

คุณไม่มีทางเหวี่ยงขวานในเก้าอี้แล้วไม่โดนหมาป่าสักตัวหมาป่ามีอยู่มากมาย ทั้งเฟนริส หมาป่าของไอดิน หมาป่าของโลกิ มนุษย์หมาป่า หมาป่าใจร้าย และหมาป่าเจ้าของธุรกิจขนาดเล็กที่รับงานแบบอิสระ พวกนี้ยินดีฆ่าทุกคนหากได้ราคาดี

หมาป่าที่ตายในห้องหน้าบ้านของลุงแรนดอล์ฟดูเหมือนตัวที่เคยทำร้ายแม่ผมจนตายในคืนหนึ่งเมื่อสองปีก่อน

ไอหมอกสีฟ้าเรืองแสงยังค้างอยู่ตามขนสีดำยุ่งเหยิงของมันปากบิดเบี้ยวในท่าส่ายแบบถาวร บนศีรษะมีอักขระไวกิงประทับอยู่ แต่ขนโดยรอบไหม้ดำมากจนผมดูไม่ออกว่าเป็นสัญลักษณ์อะไร ฮาร์ธสโตน

เพื่อนผมอาจบอกได้

อเล็กซ์เดินวนรอบซากขนาดเท่าลูกม้านี้ เขาตะมุ้มที่ชายโครง
เจ้าหมาป่ายังคงตายสนิทเหมือนเดิม

"ร่างของมันยังไม่เริ่มสลาย" เขาตั้งข้อสังเกต "ปกติสัตว์ประหลาด
จะสลายร่างค่อนข้างเร็วหลังจากโดนฆ่า นี่ก็ยังไม่กลืนขนไหม้อยู่เลย
แปลว่าเพิ่งตายเมื่อเร็วๆ นี้แน่นอน"

"นายคิดว่าอักขระนี้เป็นกับดักงั้นหรือ"

อเล็กซ์ยิ้มเยาะ "ฉันคิดว่าลุงของนายรู้จักเวทมนตร์อยู่บ้าง หมาป่า
กระโดดลงมาบนพรมแล้วก็คงไปกระตุ้นให้อักขระนั้นทำงาน จากนั้น
ก็คุ้ม!"

ผมจำได้ถึงช่วงเวลาที่เคยเป็นเด็กไร้บ้านแล้วแอบเข้าบ้าน
ลุงแรนดอล์ฟตอนเขาไม่อยู่ เคยขโมยอาหาร ค้นห้องทำงาน หรือ
สร้างความรำคาญ แต่ก็ไม่เคยโดนกับดักเล่นงานดังคุ้ม ผมนึกมาตลอดว่า
ลุงเป็นพวกไม่รู้จักรบป้องกันบ้าน ตอนนั้นก็เลยรู้สึกคลื่นไส้เล็กน้อยเมื่อคิดว่า
ผมเคยมีโอกาสลงมือบนพรมหน้าประตูโดยมีอักขระประทับอยู่
บนหน้าผากแบบนี้

กับดักนี้คือสาเหตุที่พินัยกรรมของลุงระบุเจาะจงให้ผมกับแอนนาเบ็ธ
มาเยือนสถานที่แห่งนี้ก่อนจะได้กรรมสิทธิ์ใช้ใหม่ ลุงแรนดอล์ฟพยายาม
แก้แค้นเราทั้งที่เขาก็ตายไปแล้วใช่ไหม

"นายคิดว่าบริเวณอื่นๆ ในบ้านจะปลอดภัยไหม" ผมถาม

"ไม่" อเล็กซ์พูดอย่างจริงจัง "ดังนั้นก็ไปสำรวจกันเถอะ"

เราไม่เจอหมาป่าตายอีกที่ชั้นล่าง ไม่มีอักขระระเบิดใส่หน้า
ของน่ากลัวที่สุดที่เจอคือตู้เย็นของลุงแรนดอล์ฟ ในนั้นมีโยเกิร์ตหมดอายุ
นมบูด และแครอทขึ้นราที่กำลังวิวัฒนาการเป็นสังคมก่อนยุคอุตสาหกรรม

แถมลุงแรนดอล์ฟยังไม่เหลือช็อกโกแลตไว้ให้ผมในตู้เก็บอาหารเลย
ใจร้ายจริงๆ

บนชั้นสองก็ไม่มีอะไรผิดปกติ ในห้องทำงานของลุงมีลำแสงอาทิตย์
ส่องผ่านหน้าต่างกระจกสีเข้ามา เป็นสีแดงและสีส้มทาบบนตู้หนังสือ
และตู้โชว์ของไวकिงโบราณ มุมหนึ่งมีหินอักขระก้อนใหญ่ตั้งอยู่ บนนั้น
สลักเป็นหน้าหมาป่า (อีกแล้ว) สีแดงแยกเขี้ยว แผนที่เก่าและกระดาษหนังสือ
สีเหลืองซีดกางแผ่อยู่บนโต๊ะทำงาน ผมกวาดตามองเอกสารเพื่อหา
ของใหม่หรือของสำคัญ แต่ก็ไม่เห็นอะไรแตกต่างจากครั้งล่าสุดที่มาเยือน
ผมนึกถึงข้อความในพินัยกรรมของลุงแรนดอล์ฟที่แอนนาเบิร์ธ
ส่งมาให้

เป็นเรื่องสำคัญ ลุงแรนดอล์ฟเขียนไว้ ที่หลานชายแม็กนัสที่รัก
ของผมต้องมาตรวจสอบสมบัติทางโลกของผมอย่างเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้
เขาควรสนใจเอกสารต่างๆ ของผมมากเป็นพิเศษ

ผมไม่รู้ว่าจะทำไมลุงแรนดอล์ฟใส่ข้อความนี้ไว้ในพินัยกรรม
ในลิ้นชักโต๊ะทำงานของเขาไม่มีจดหมายที่จำหน้าถึงผม ไม่มีคำขอโทษ
จากใจจริงประมาณว่า แม็กนัสที่รัก ลุงขอโทษที่ทำให้หลานโดนฆ่าตาย
จากนั้นก็ทรยศหลานไปอยู่กับโลกิ แล้วยังแทงบลิตเซนเพื่อนหลาน และ
เกือบทำให้หลานต้องตายอีกรอบ

เขาไม่ได้บอกรหัสสัญญาณไวไฟในคฤหาสน์ด้วยซ้ำ

ผมเพิ่งมองออกไปนอกหน้าต่างห้องทำงาน ในคอมมอนเวลท์มอลล์
ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามมีคนพาสุนัขมาเดินเล่น บ้างก็เล่นจานร่อน บ้างก็เพลิดเพลิน
กับอากาศดี ประติมากรรมรูปเลฟ เอริกสันยืนอยู่บนแท่น อดบราไลหะ
ที่สวมอยู่อย่างภาคภูมิใจพลางมองการจวกรบนถนนชาร์ลส์เกตไปด้วย
และอาจนึกสงสัยว่าทำไมตัวเองไม่อยู่ในสแกนดิเนเวีย

"ว่าแต่" อเล็กซ์เดินมาขึ้นข้างผม "นายได้ทั้งหมดนี้เป็นมรดก
จิ้งเหลน"

ผมเล่าเรื่องพินัยกรรมของลุงให้เขาฟังแบบคร่าวๆ ระหว่าง
เดินมาที่นี่ แต่อเล็กซ์ยังคงทำหน้าเหมือนไม่อยากจะเชื่อและเกือบไม่พอใจ
ด้วยซ้ำ

"ลุงแรนดอล์ฟยกบ้านหลังนี้ให้ฉันกับแอนนาเบ็ธ" ผมบอก "แต่
ฉันตายแล้วอย่างเป็นทางการ แปลว่าทั้งหมดนี้เป็นของแอนนาเบ็ธ
ทนายของลุงติดต่อพ่อแอนนาเบ็ธ เขาก็เลยบอกเธอ แล้วเธอก็บอกฉัน
แอนนาเบ็ธขอให้ฉันมาสำรวจดูและ..." ผมยกไหล่ "...ตัดสินใจว่าจะ
ทำอะไรกับที่นี่"

อเล็กซ์หยิบกรอบรูปอันหนึ่งจากชั้นหนังสือที่อยู่ใกล้สุด ในกรอบคือ
รูปลุงแรนดอล์ฟกับภรรยาและลูกสาว ผมไม่เคยเจอป้าแคโรไลน์ เอมมา
หรือออเบรย์มาก่อนเลย พวกเขาตายในทะเลกลางพายุเมื่อหลายปีก่อน
แต่ผมเคยเห็นพวกเขาในฝันร้าย ผมรู้ว่านี่คือสิ่งที่โลกใช้ต่อรองเพื่อครอบงำ
ลุงของผม เขาสัญญาว่าลุงแรนดอล์ฟจะได้เห็นครอบครัวอีกครั้งหากยอม
ช่วยให้เขาเป็นอิสระจากพันธนาการ... ในแง่หนึ่งก็ถือว่าโลกิพูดความจริง
ครั้งสุดท้ายที่ผมเห็นลุงแรนดอล์ฟคือตอนที่เขาร่วงลงเหวสู่เฮลเฮมหรือ
ดินแดนแห่งคนตายผู้ไร้เกียรติ

อเล็กซ์พลิกรูป บางทีอาจหวังจะเจอข้อความลับอยู่ด้านหลัง
ครั้งก่อนที่เรามาเยือนห้องทำงานแห่งนี้ก็เคยเจอบัตรเชิญแต่งงาน
ซ่อนอยู่ในลักษณะเดียวกัน แล้วมันก็นำเราไปพบปัญหาสารพัดอย่าง
ครั้งนี้ไม่มีข้อความลับซ่อนไว้ มีแค่กระดาษสีน้ำตาลว่างเปล่าที่ดูแล้ว
ปวดใจน้อยกว่าใบหน้ายิ้มแย้มของญาติที่ตายแล้วอยู่มากโข

อเล็กซ์เก็บรูปไว้บนชั้นตามเดิม "แอนนาเบ็ธไม่สนใจเลยหรือว่า"

นายจะทำอะไรกับบ้านหลังนี้"

"ไม่เลย เธอมีปัญหามากมายอยู่แล้ว ทั้งเรื่องเรียนและเรื่องของลูกครึ่งเทพ เธอแค่อยากให้ฉันบอกเธอหากเจอสิ่งที่น่าสนใจ อย่างอัลบั้มภาพถ่ายเก่าๆ ประวัติครอบครัว อะไรทำนองนั้น"

อเล็กซ์ยื่นจมูก "ประวัติครอบครัว?" ใบหน้าของเขาดูรังเกียจนิดๆ ที่งั้นหน่อยๆ เหมือนตอนเตะซากหมาป่า "แล้วฉันบนมืออะไร"

"ไม่แน่ใจ ตอนฉันยังเด็กเราไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นไปเกินชั้นสอง แล้วตอนที่ฉันแอบเข้ามาที่นี่สองสามครั้งในช่วงก่อน..." ผมแบมือ "ฉันก็ไม่เคยขึ้นไปสูงขนาดนั้น"

อเล็กซ์มองผมตลอดแฉ่น ดวงตาสีน้ำตาลเข้มน้ำตาลเข้มกับสีอำพันดูเหมือนดวงจันทร์ต่างสีที่โผล่มาเหนือเส้นขอบฟ้า "ฟังดูน่าตื่นเต้น ไปกันเถอะ"

ฉันถัดไปประกอบด้วยห้องนอนใหญ่สองห้อง ห้องด้านหน้าสะอาดหมดจด ตกแต่งแบบเรียบง่ายทั่วไป มีเตียงแฝดสองหลัง ตู้ลิ้นชักหนึ่งใบ ผนังว่างโล่ง บางที่อาจเป็นห้องพักแขก แต่ผมไม่คิดว่าลูจแรนดอล์ฟมีแขกให้ต้อนรับมากมายนัก หรือบางที่ห้องนี้อาจเคยเป็นของเอมมา กับบอเบรย์ ถ้าใช่ ลูจแรนดอล์ฟก็ลบตัวตนของพวกเขาจนไร้ร่องรอย เหลือแค่ความว่างเปล่าสีขาวตรงกลางบ้าน เราไม่ได้รั้งอยู่ที่นี้นานนัก

ห้องนอนห้องที่สองต้องเป็นของลูจแรนดอล์ฟแน่ มันมีกลิ่นเหมือนโคโลญญานพลูเซย์ๆ ที่เขาชอบใช้ หนังสืออัดขึ้นกองกันเป็นตั้งติดผนัง กระดาษห่อช็อกโกแลตแท่งอัดอยู่เต็มตะกร้าขยะ ลูจแรนดอล์ฟอาจกินช็อกโกแลตทั้งหมดที่มีก่อนออกจากบ้านไปช่วยโลกทำลายโลก

ผมคิดว่าเขาไม่ได้ห rokok เพราะผมเองก็พูดอยู่เสมอว่า กินช็อกโกแลตก่อนแล้วค่อยทำลายโลกทีหลัง

อเล็กซ์กระโจนใส่เตียงสี่เสา เด้งขึ้นลงพลางยิ้มไปด้วยขณะสปริง
ลั่นเอี๊ยดอ๊าด

"ทำอะไรนะ" ผมถาม

"ทำเสียงดัง" เขาโน้มตัวไปคั่นลั่นชักโต๊ะข้างเตียงของลุงแรนดอล์ฟ
"ไหนดูสิ ยามอมแก้ไข คลิปหนีบกระดาษ ก้อนทิชชูใช้แล้วที่ฉันจะไม่มีวัน
แตะต้อง และ..." เขาผิวกปาก "ยารักษาอาการล้าไส้แปรปรวน! แม็กนัส
สมบัติทั้งหมดนี้เป็นของนายนะ!"

"นายเป็นคนพิลึกจริงๆ"

"ฉันชอบคำว่าแปลกอย่างเชิดฉายมากกว่า"

เราค้นส่วนที่เหลือในห้องนอน แต่ผมไม่แน่ใจว่ากำลังหาอะไร
กันแน่ เขาควรสนใจเอกสารต่างๆ ของผมมากเป็นพิเศษ พิณัยกรรมของ
ลุงแรนดอล์ฟว่าไว้อย่างนั้น ผมคิดว่าเขาคงไม่ได้หมายถึงทิชชูใช้แล้ว
ที่ขยำเป็นก้อนแน่ๆ

แอนนาเบธถามข้อมูลจากทนายของลุงได้ไม่มากนัก ดูเหมือน
ลุงของเราเพิ่งแก้ไขพิณัยกรรมในวันก่อนเสียชีวิต นั่นอาจหมายความว่า
ลุงแรนดอล์ฟรู้ว่าตัวเองคงอยู่ได้อีกไม่นาน เขารู้สึกผิดเรื่องที่หักหลังผม
และอยากฝากข้อความถึงผมเป็นครั้งสุดท้าย หรือเขาอาจแก้พิณัยกรรม
เพราะโลกสั่งให้ทำ แต่ถ้านี่เป็นกับดักเพื่อล่อผมมาที่นี่ แล้วทำไม
มีหมาป่าตายอยู่ในห้องโถงหน้าล่ะ

ผมไม่เจอเอกสารลับในตู้เสื้อผ้าของลุงแรนดอล์ฟ ห้องน้ำ
ก็ไม่มีอะไรโดดเด่นยกเว้นขวดน้ำยาบ้วนปากลิสเตอรินหลายขวด
ที่เหลืออยู่ขวดละครึ่ง ลั่นชักชุดชั้นในเต็มไปด้วยกางเกงในยี่ห้อจ๊อกกี้
สีน้ำเงินเข้มจำนวนมากพอให้กองทหารที่มีแต่ลุงแรนดอล์ฟใส่ได้ทั้งกอง
ทุกตัวเป็นทรงบริฟที่ลงแบ่ง รีด และพับอย่างสมบูรณ์แบบ บางอย่าง

ก็อธิบายยากจริงๆ

บนชั้นสี่มีห้องนอนว่างอีกสองห้อง ไม่มีอันตรายนอย่างหมาป่า
รูนระเบิด หรือกางเกงในของชายแก่

ชั้นบนสุดเป็นห้องสมุดที่ใหญ่กว่าห้องสมุดในห้องทำงานของ
ลุงแรนดอล์ฟเสียอีก มีนิยายหลากหลายเรียงรายอยู่บนชั้น ห้องครัวเล็ก
ครอบมูมหนึ่งของห้อง เพียบพร้อมด้วยตู้เย็นเล็กกับกาไฟฟ้า แต่...
ให้ตายสิลุงแรนดอล์ฟ!...ยังคงไม่มีช็อกโกแลต หน้าต่างมองออกไป
เห็นหลังคามุงกระเบื้องสีเขียวในย่านแบ็กเบย์ ที่มุมไกลของห้องมีบันได
พาไปยังสิ่งที่ผมเดาว่าน่าจะเป็นระเบียบงาดาดฟ้า

เก้าอี้หนังที่ดูน่าสบายหันหน้าเข้าหาเตาผิงหินอ่อนซึ่งตรงกลาง
สลักเป็นรูปหัวหมาป่าแยกเขี้ยว (แหงอยู่แล้ว) ส่วนบนหิ้งเหนือเตาผิง
ก็มีเขาสัตว์สำหรับใส่เหล่าของนอร์สอยู่บนแท่นเงินสามขา เขาสัตว์นี้
ประดับด้วยแถบหนังและขอบเงินที่แกะสลักเป็นลวดลายอักขระ ผม
เคยเห็นเขาสัตว์แบบนี้มาแล้วนับพันในวัลฮัลลา แต่ก็ยังประหลาดใจ
ที่เจอมันที่นี่ ลุงแรนดอล์ฟไม่ใช่พวกชอบดื่มมี้ดในสายตามผม บางที
เขาอาจเอาไวใส่ซาเอิร์ลเกรย์มั้ง

"มาเดร เด ดิโอส" อเล็กซ์พูด

ผมจ้องเขา นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินเขาพูดภาษาสเปน

เขาตะโกนภาพถ่ายในกรอบรูปอันหนึ่งบนผนังแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์ให้ผม
"โปรดบอกฉันทีวี่นี่คือนาย"

มันเป็นภาพถ่ายของแม่ผู้มาพร้อมผมสั้นและรอยยิ้มเจิดจ้า
เช่นเคย แม่สวมกางเกงยีนกับเสื้อเชิ้ตแขนสั้นผ้าสักหลาด ยืนอยู่ใน
โพรงกลวงของต้นไม้ไซคามอร์และกำลังอุ้มทารกแม็กนัสชูให้กล้อง
ผมของทารกเหมือนเส้นทองคำขาว ปากก็วาวเพราะน้ำลาย ตาสีเทา

เบิกกว้างเหมือนจะถามว่า *ฉันมาทำอะไรที่นี่*

"ฉันเอง" ผมยอมรับ

"นายน่ารักมาก" อเล็กซ์มองมา "แล้วทำไมโตมาเป็นแบบนี้"

"ฮา ฮา"

ผมกวาดตามองภาพถ่ายบนผนัง นี่ก็ประหลาดใจที่ลุงแรนดอล์ฟเก็บภาพถ่ายของผมกับแม่ไว้ตรงที่เขามองเห็นได้ทุกเมื่อยามนั่งเก้าอี้พักผ่อน เกือบเหมือนว่าเขาห่วงใยใส่ใจเราจริงๆ

อีกภาพเป็นภาพถ่ายพี่น้องเซสสามคนสมัยยังเด็ก นาดา ลี เพรเดอริก และแรนดอล์ฟ ทุกคนสวมเครื่องแบบทหารสมัยสงครามโลกครั้งที่สองและถือปืนยาวปลอม ผมเดาว่าคงเป็นวันฮัลโลวีน ถัดไปเป็นภาพตายายของผม ชายหญิงผมขาวหน้านิวคิ้วขมวดผู้สวมเสื้อผ้าลายสก๊อตสีดำตัดกันสไตร์ทศวรรษหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบ เหมือนว่าพวกเขา กำลังจะไปโบสถ์หรือไม่ก็ดิสโก้สำหรับพลเมืองวัยดีก

ผมขอสารภาพว่าแยกตากับยายไม่ค่อยออก พวกเขาเสียชีวิตก่อนผมจะได้เจอ แต่ดูจากภาพถ่ายก็รู้ว่าพวกเขาเป็นคู่สามีภรรยาประเภทที่ยังอยู่ด้วยกันก็ยิ่งเหมือนกันมากขึ้นทุกที จนกระทั่งแทบแยกไม่ออกว่าคนไหนเป็นคนไหน ทั้งทรงผมหมวกกันน็อกสีขาว แว่นเหมือนกัน แถมยังมีหนวดขาวบางเหมือนกันด้วย ในภาพถ่ายใบนี้มีของไวकिงโบราณโผล่มาให้เห็นสองสามอย่าง รวมถึงเขาสัตว์ที่ตอนนี้อยู่บนหิ้งเตาผิงของลุงแรนดอล์ฟก็เคยแขวนอยู่บนผนังด้านหลังตายายมาก่อน ผมไม่รู้เลยว่าตายายก็สนใจวัตถุโบราณของนอร์สด้วย ใจนี้สงสัยว่าพวกเขาเคยเดินทางท่องเก้าโลกหรือไม่ ถ้าเคยก็คงอธิบายสีหน้าสับสนและตาที่เหล่ๆ นั้นได้ดี

อเล็กซ์อ่านชื่อหนังสือบนชั้น

"มีอะไรน่าสนใจไหม" ผมถาม

เขายักไหล่ "อภินิหารแหวนครองพิภพ" ไม่เลวนะ หนังสือของ ซิลเวีย แพลทก็ดี อ้อ เดอะ เลฟ แชนด์ ออฟ ดาร์กเนส ฉันชอบเล่มนี้ และ ส่วนที่เหลือ...ไม่เท่าไร ฉันว่าหนังสือของเขาหนักไปทางเรื่องของ ชายผิวขาวที่ตายแล้วมากไปหน่อย"

"ฉันก็เป็นชายผิวขาวที่ตายแล้ว" ผมตั้งข้อสังเกต

อเล็กซ์เลิกคิ้วข้างหนึ่ง "ก็ใช่นะสิ"

ผมไม่รู้มาก่อนว่าอเล็กซ์เป็นนักอ่าน ใจนี้ก็อยากถามว่าเขาชอบ หนังสือเล่มโปรดของผมบ้างไหม ไม่ว่าจะเป็นผลงานของสกอตต์ พิลกริม หรือแซนด์แมน มันเป็นเรื่องที่เรียกได้ว่าแปลกอย่างเฉิดฉาย แต่สุดท้าย ผมก็ตัดสินใจว่าน่าจะไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมจะตั้งชมรมนักอ่าน

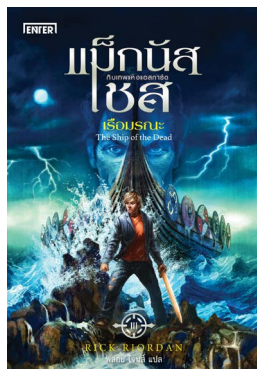
ผมค้นชั้นหนังสือเพื่อหาสมุดบันทึกหรือช่องลับต่อ

อเล็กซ์เดินเอื่อยๆ ไปยังบันได เขามองขึ้นไปแล้วหน้าก็เปลี่ยนเป็น สีเขียวเหมือนเส้นผม "เอ่อ แม็กนัส นายน่าจะมาดูนี่หน่อยนะ"

ผมไปสมทบกับเขา

เหนือบันไดมีฝาครอบทรงโดมที่เปิดออกไปสู่แดดฟ้าได้ อีกฟาก ของมันมีหมาป่าอีกตัวเดินกลับไปกลับมาและส่ายแยกเขี้ยวอยู่

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624959.html>